

De ondergang van een abt

De twee sannyasins, Bhagwanvolgelingen, waren zo rijk als Boaz sinds ze hadden gefraudeerd met iemand anders' DigiD-logingegevens. Ze werden achternagezeten door een poppesnor, die zijn irascibiliteit graag afreageerde op Jacobsen en Van Essen en heitjespiejijzers.

Vanuit het Hoge Noorden vluchtten deze dégénéréetjes in hun P.C. Hooftractor naar de Deltametropool, waar ze op Vrouwedag (2 februari) halt hielden bij een streng christelijke benedictijnerabdij. Ze maakten een overdresste indruk in hun opake gewaden en hadden als Tijl Uilenspiegelliefhebbers nog gezwansd: "We zijn gekleed als een profetenbees tegenwoordig."

De abt, type kind van Naboth, ontving hen koudjes. Het hospies was open, ook voor deze rajneeshies. Hun logeabele verblijf, inclusief voutenkamer, leek op een podhotel. Het bood uitzicht op een tuin met ijzerhard dat verflenst was, een wallaby'tjeshok en een kookaburravolière – niet bepaald Budep-proof. Op een met hartdraad omheinde dichtbijgelegen greid koekemeiden gekweeste wagyu'tjes en geniqueteerde goudizabellen.

De dames lanterluiden wat op de met robellijst versierde récamier. Bij een van hen fungeerde de keds als geheime lade voor een keitegekke scag-crackspeedball. IPodequipment hadden ze niet bij zich, maar toen ze StuBru aanhadden, assoneerden de raga's maestoso over het kloosterterrein. De abt schrok zich het leblam, verliet het calefactorium en recognosceerde de situatie. Wat bleek? Zijn gedebaucheerde gasten gingen zich in hun half blote harries rood aangelopen te buiten aan sybaritisch maenadengedrag. Wat een naggers, al had het wel iets sexy's en closes.

Proselietenmaken zat er voor de abt niet in. Dat was tot daaraan toe, maar ten gevolge van de antiabbatiale es- of idmanifestatie van zijn gasten, zette hij het op een zuipen van heb ik jou daar en geraakte hij in een schizothyme toestand. Terwijl hij in orantenhouding omhoogkeek naar de ruisdaellucht, kon hij slechts sthenisch uitbrengen: "Gouwe-dozen-met-blikken-randen, zeg chtonische god, de zon neigt ter kimme en ik neig mijn hart tot u, terwijl ik de boot in ga." Deze allerdelfishte galimatias, deze taedieuze logorroë, deed zeker denken aan een psifactor.

Na intercessie, zeg maar gerust gehob en getob, door een sociaalpsychiatrisch verpleegkundige met hbo-v-werk- en -denkniveau werd de abt gecolloqueerd in een apz'je. Daar kreeg hij twee diagnoses: disfunctioneleperceptiesyndroom en gemilesimeerdeyquemintoxicatie. Wat die laatste betreft: hij was nou eenmaal niet gemithridatiseerd en een op peekoffie lijkende mochaccino als entremetstje had niet geholpen. Ook hoffmandruppels waren insuffisant.

Zo is deze Oom Kool beland op de onlangs geaudite dubbelediagnoseafdeling. Daar zit Kille Kobus hem nu planteit op de hielen, al is de abt nog niet mortelefitikus. Zou het ooit nog goed komen met hem?